

MACR, Ura Vladakol: NEŽ NÝMI DRÁB`Y - ne později než v druhé polovině 21. stol.

Epochální, dodnes nikým nepochopený soubor jakýchsi textů připisovaných legendárnímu slezskému bardu, jediný doklad o životě před kulturní revolucí.

N. je psán slezským dialektem tzv. českého jazyka a ti, kterým se ho podařilo přečíst, tvrdí, že ve své kánonizované verzi představuje soubor asi /tj. zhruba, přibližně/ 5 000 textů různé délky - od 2 stran až po mnohasetstránkové svazky. Zdá se však pravděpodobné, že tato kanonizovaná verze je výsledkem teprve až velmi pozdní redakce, při které byly do díla dodatečně zahrnuty i tzv. literární díla, která do něho původně nepatřila, neboť byla součástí ústní lidové tradice. /Nezvratně byl lidový původ možná prokázán např. u tzv. románů Kojná a Nýr, Sobcem v čajce, velmi pravděpodobný je pak i u tzv. dramatu Dři sestry./ Pripustíme-li tuto tézi, tvoří základ N. přesně 867 - 2316 textů v délce od 2 do 10 stran a konstatní tzv. osmistupňové struktury: každý text se začíná jakýmsi tzv. nadpisem sestávajícím se z několika tzv. slov /zřejmě i tzv. jmen/, nějakých zkratk a číslic, o nichž se všeobecně soudí, že jsou alfanumerickými záznamy o tom, kolikrát a jak se prorokův genius s daným textem zabýval, případně kolikrát ho přednášel na veřejnosti. Vlastní masa textu je pak rámcována vstupním graficky vyčleněným odstavcem bez názvu a čtveřicí závěrečných odstavců zpravidla označovaných jako "Výbisky /Vypýsky/, Překladi, Inseminace a Literatura". Tyto části byly zjevně určeny jako modlitba ke kolektivní recitaci ze začátku a konci tzv. literárně vědných

seancí, které měl podle tradice prorok Macr zavést, nebo zrušit. Sloužily tedy jednak k psychologické přípravě účastníků seance na následný prožitek kolektivně pociťované pravdy, jednak k jejich tzv. postliterárnímu uvolnění a k aklimatizaci na normální život. Po části Výbisky měl totiž zjevně následovat tzv. křečovitý smích, který se poté pozvolna vybíjel a sociologizoval hromadnou recitací následných dvou tří částí. Uvnitř vytčeného rámce leží samotné trojdílné jádro textu pronášené patrně samotným prorokem za doprovodu flétny či /podle některých nepodložených teorií/ elektrické kytary. Charakteristické pro toto jádro je, že se tu patrně v každém textu hovoří o něčem jiném, přičemž v každém z textů se minimálně 3x hovoří o tomtéž. Ačkoliv v době svého vzniku bylo takto koncipované jádro výpovědi zřejmě schopno přivádět účastníky seancí do transu, dnešnímu recipientovi je zcela nesrozumitelné, z čehož zřejmě pramení věčná obliba Macrovy sbírky.

Významově N. odráží tzv. existenciální pocit prázdnoty tzv. intelektuála uprostřed světa informací. Bližší významový výklad N. však není možný bez přihlédnutí k vlastní funkci textů, o níž dnes, bohužel, nevíme vůbec nic. Jak jsme již řekli, některé kruhy předpokládají, že jednotlivé texty byly určeny k jakýmsi seancím. Nelze přitom vyloučit ani fantasticky znějící možnost, že tyto texty vypovídají o nějakých starších textech. - Úhelným kamenem všech úvah o smyslu a významu N. je odpověď na otázku, proč vlastně začal Macr svůj soubor vytvářet. Podle prof. Windensteina tak jednal proto, aby nahradil dosavadní neekonomický způsob tzv. četby. V tom-

to případě by alespoň část textů N. Macr vytvořil racionalizací již dříve existujících textů, tzv. literárních děl, a teprve až po vyčerpání celé jejich tehdejší zásoby /odhaduje se asi na 500 - 1 000 kusů/, nebo až po té, co si tzv. spisovatelé na nový racionální způsob tzv. tvorby, který je zbavoval povinnosti cokoliv psát, zvykli, začal pracovat bez zátížení předlohou. Pokud jde o reálně existující tzv. díla, neopíral se Macr pouze o svou vlastní empirii, ale i o vzpomínky pamětníků, přičemž je vždy upravoval tak, jako by to psal on sám. Naproti tomu Stáňa Vejražková DrSc. tvrdí, že Macr začal N. vytvářet v obavě, že tzv. literatura zanikne. Této teorii nahrává také /jinak těžko interpretovatelný titul souboru/, který bychom mohli nejspíše přeložit jako: Skoreje čem Nými stal milicioněrom - tedy jako zašifrovaný odkaz na intronizaci /historiky dosud neidentifikovatelného/ krutovládce.

Etymologický výklad je také jediným seriózním pramenem poznání legendárního autora N., o němž je jinak dosud známo pouze to, že neexistoval. Pokud však existoval, pocházel patrně ze severního Japonska, kde jeho jméno je běžným jménem starých samurajských rodů a znamená: Ten, který přináší úsměv ježkům. V tomto případě by pak musel být slepý, musel by mít slámové vlasy a musel by kulhat. Do Prahy /dnešního Macrova/ přišel patrně odkudsi od Ostravy nebo od tzv. Brd /proto se mu také říká Slezský bard/. Přišel pěšky, bos a v roztrhaných šatech k večeru dne 6. 7. 1967, nebo nanejvýš o půl století později. Přinesl si sebou akorát svého génia, mikroskop a své učení o tzv. národním odrození, což měla být jakási forma kolektivní společenské hry. Legendy o jeho životě nám dále říkají, že

díky tomuto svému učení záhy nabyl velké slávy a stal se jedním z nejvyšších korifejů dnes už nezjistitelného Ústavu. Podle jiných zdrojů však jeho učení propadlo příliš mnoho členů Ústavu, takže byl nucen ho opustit a jako žebravý mnich ve své legendární žluté čepici procházel zemí dělaje zázraky při každém druhém kroku, aby se nakonec zrakům smrtelníků ztratil jednoho krásného dne za jasného úplňku uprostřed seance na blíže nezjištěném kopci na břehu řeky Svratky. Podle této legendy mělo být také Macrovo dílo ještě daleko rozsáhlejší, ale v průběhu věků se mělo, spolu s ostatní tzv. literaturou, ztratit. Samotný N. se však zachoval v celé řadě variant a rukopisných opisů, včetně /již zmíněné/ velké, kodifikované redakce. Zfilmován dosud nebyl.

VÝPISKY: "Nýnčko...nýnčko bude jináč, Dorotko!" /2345, 19/

PŘEKLADY: Dosud nepřeloženo

LITERATURA: P. Janoušek: Macr Ura Vladakol: Než Nými dráb y